

David Johannesen, sóknarprestur:

Vit eiga at arbeiða ímóti apartheid og fyri friði

Heimurin verður í dag hóttur av atombardaga. Vit eiga av øllum alvi at arbeiða fyri friði. Vit eiga sum kristin ikki at rista á høvðinum at friðarrørslunum kring heimin, segði David Johannesen, sóknarprestur m.a. í prædikuni.

— Sæl eru tey í Suður Afrika, sum arbeiða móti apartheid og sæl eru tey, sum liða í Sovjet og í Iran, segði hann.

Alla Halganna Sunnudag
1. tekstarað, Matt. 5,1-12.

Jesus fer niðan á fjallið eins og Móses fór niðan á Sinaj fjall. Og tað merkir, at Jesus er ein nýggjur Móses. Hesin Jesus talar við myndugleika. Hann vrakar ikki Gamla Testamenti, men hann nýtolkar tað. Jesus ger Gamla Testamenti nýtt, eksistentielt og nærverandi. Jú, Jesus talar við myndugleika, hann sigur í fjallataluni: Tað er sagt við teir gomlu — í Gamla Testamenti, men eg sigi tykkum — í Nýggja Testamenti.

Jesus prisir einstøk menniskju niggju ferðir sæl. Og sælur merkir: *Hjartans lukkuligur*. Hvør er hjartans lukkuligur? Tað er tann, sum er vælsignaður av Gudi, tann, sum er tikin til náði av Gudi. Niggju ferðir prisar Jesus menniskju sæl. Hjartans lukkuligur er hann, sum hevur møtt gudi, sum »kennir» Gud, og

Seinasta sunnudag helt David Johannesen, sóknarprestur prædiku í Sörvágs kirkju, ið blaðið er biðið um at prenta.

sum bæði í andligum og verðsligum lívi vil liva saman við Gudi. Sælur er hann sum umsetir trúna til gerningar, til miskunn, náði og kærleika.

Vit fara í dag at halda eina homiletiska prædiku. Tað merkir, vit fara í dag at hyggja nærri at hvørjum setningi í dagsins teksti. Homiletisk prædika gongur ígjøgnum tekstin vers fyri vers.

Sæl eru tey í andanum fátæku! Tey í andanum fátæku eru tey eyðmjúku. Tað eru tey, sum ongur gerningar hava at vísa fram fyri Gudi. Tey eru hjálparleys. Tey eru kanska vrakað av teimum sjálvsikru, vrakað av teimum, sum hava sikrað seg bæði andaliga og tímiliga. Tey vóna bara, at Guds náði røkkur tey. Tey í andanum fátæku eru sum tollarin í líknilsinum, sum

sigur Gud náði meg syndara. Ella Luthers orð á deyðastrá: Vit eru biddarar, tað er satt. Tey í andanum fátæku hava sett seg sjálvi lágt, tí skulu tey verða sett høgt. Tey hava einki jarðiskt ríkið, men tey eru rík í Gudi — júst tí at tey eru fátæk andaliga og tímiliga. Tey í andanum fátæku eru tey sokallaðu: *Am-ha-Ares*. Tey av teimum sjálvsikru útstoyttu og vrakaðu. Hesi menniskju hava kanska ikki tann stóra kunnleikan um gudfrøði, men tey eru miskunnsom, tey vísa náði og kærleika móti øðrum. Tey døma ikki næstan, eins og farisearin ger, men tey bera yvir við honum, sýna náði. Teirra fátæku hoyrir himmiríki til, sigur Jesus.

Sæl eru tey, ið syrgja, tí at tey skulu fáa tróyst. Tey, sum syrgja í hesum samanhangi, eru tey, ið ikki sláa til. Tey syrgja yvir seg sjálvi. Tey syrgja yvir tað tey hava gjørt móti Gudi, móti sær sjálvum og móti næstanum. Tey, ið syrgja eru erlig nokk til at siggja sitt egna hjálparloysi, at tey ikki sláa til yvirfyri Gudi í tí andaliga, og ikki sláa til yvirfyri næstanum í tí tímiliga. Ein reiðiligur syndari er altíð fátækur í andanum. Hann er eyðmjúkur og hann er mildur og fyrigevandi yvirfyri øðrum.

Sæl eru tey spaklyntu. Tey spaklyntu eru tey, sum finna seg í at liða órætt. Spaklyndi er tað mótsæta av hugmóð. Spaklyndi er at finna seg í at verða traðkaður undir fótarnar á øðrum. Spaklyndi er hetta ikki altíð at krevja sín rætt, men at liða órætt — til bílsni fyri heiminum.

Sæl eru tey, ið hungra og tysta eftir rættvísi. Gud krevur rættvísar gerningar av okkum. At vit eru rættvís tá vit handla, at vit eru rættvís í okkara arbeiði. At vit ikki gera máttamun. At vit ikki taka ímóti mutri, at vit bæði í orði og gerningi handla rættvíst. Tað nýggja lívið krevur eina nýggja atferð av okkum kristnu, soleiðis at vit eru erlig og at vit liða fyri okkara erligheit. Kristindómur er ikki bara at siga: Harri, harri, men tað er at gera vilja faðirsins. Gud er eisini gerninganna Gud.

Sæl eru tey miskunnsomu. Veruliga miskunnsamur er bert tann, sum hevur lært, at vit øll eru syndarar, ikki bara summi, men øll. Farisearin er dómisjúkur. Hann er hugmóðigur, júst tí hann heldur, at hann hevur frelst seg sjálvan við gerningum. Hann er stoltur yvir seg sjálvan. Men tað er hin kristni ikki. Hin kristni veit at hann livir uppá náði, og at hann hevur alla grund til at vísa miskunnssemi móti øðrum. Hin kristni kann ikki nokta næstanum ta miskunn, sum hann sjálvur hevur móttikið frá Gudi. Øll menniskju hava ein kjans hjá Gudi, tí hjá Gudi ræður miskunn og náði. So megu vit menniskju

eisini vísa miskunn móti næsta okkara. Hann sum hevur móttikið miskunn, kann ikki lata vera við at geva øðrum miskunn.

Sæl eru tey hjartareinu. Tey hjartareinu eru teir »reiðiligu syndararnir», teir sum vilja vera við, at teir eru syndarar, teir, sum duga at siggja sína synd. Og sum harvið gerast eyðmjúk, og ikki dómisjúk. Tað »reina» merkir, at tey hava longsul til Gud og hava trongd til Guds náði. Takka fyri Guds náði og eru glað í Guds náði. Tey hjartareinu eru ikki dupult-menniskju. Tey eru í staðin einföld, vála sær ikki í gerningsrættvísi, men tey hvíla trygt í trúnni á Guds náði.

Sæl eru tey, ið skapa frið. Í okkara færoysku umseting stendur: Sæl eru tey friðsomu, men hetta er ein fullkomuliga skeiv umseting. Sum kristin eiga vit at arbeiða fyri friði, fyrst við húsfólkið, við grannan og síðan við øllum heimsins londum. Men tíverri eru tað ikki heimsins ráðharrar og forsetar, sum arbeiða fyri friði, tí gongur tað so stríltið framá á friðarleið. Vit eiga at arbeiða fyri tí góða — fyri friði bæði andaliga, tímiliga og politiskt. Vit eiga at arbeiða ímóti **apartheid** bæði í okkara landi og í øðrum londum. Heimurin verður í dag hóttur av atombardaga. Vit eiga av øllum alvi at arbeiða fyri friði — tað hastar — tað verður skjótt ov seint. Vit eiga sum kristin ikki at rista á høvðinum at friðarrørslunum kring heimin. Tað nyttar einki at arbeiða fyri friði, sigur tú? Men tað er at avnokta Guds megi og kraft. Tá Gud er við, tá nyttar. Sæl eru tey, sum skapa frið: Gud hjálpi okkum at verða tey!

Sæl eru tey, ið verða forfylgd fyri rættvísis sakir. Ja, sæl eru tey í Suður-afrika sum arbeiða móti apartheid, tey liða fyri rættvísis skuld. Og sæl eru tey sum liða í Sovjet og í Iran. Eisini vit eru sæl tá vit arbeiða fyri rættvís og tá vit mega liða fyri rættvís og kærleikans skuld. Eitt eyðkenni fyri kristnan kærleika er, at hann má liða. Kristni kærleiki leið krossdeyðan, eisini tú ert sælur, tá tín kærleiki má liða!

Sæl eru tit, tá ið tey spottreka tykkum og forfylgja tykkum og við lygnarorðum tala alt ilt um tykkum fyri minar sakir. Hvør er tað, sum leið fyri rættvísisskuld? Jú, tað var Kaj Munk, Popielusko, Johan Huss, Martin Luther King, ja, fram um allar kristus sum er við okkum í kampi okkara fyri einum betri heimi at liva í. Sælur ert tú, Gud er við tær. Hann fer at hjálpa tær at liva og at doyggja í stríðnum fyri rættvís, sannleika og kærleika. Tá Gud er við okkum, hvør er tá ímóti okkum? Amen.

Prædika hildin í Sörvágs kirkju
3. nov. 1985

David Johannesen

